

21 Μαρτίου 2022

Παγκόσμια Ημέρα Ποίησης

Δ.Σ. Γονέων και Κηδεμόνων
2^{ου} Γυμνασίου Αργυρούπολης

Μια μικρή -πολύ μικρή- εισαγωγή:

Καθένας μας έχει και μια ιστορία να διηγηθεί.

Ξετυλίγοντας το υφάδι της ζωής, επιστρατεύοντας τη μνήμη και ξυπνώντας το συναίσθημα, μπορεί ο καθένας να κάνει όλη αυτή την εμπειρία, λόγο, πιάνοντας χαρτί και μολύβι για να τη γράψει.

Με αφορμή την ημέρα αφιερωμένη στην ποιήση, βρήκαμε την ευκαιρία να σας υπενθυμίσουμε το πόσο αλλόκοτα υπέροχος, πόσο μαγικός και απρόβλεπτος, μεγαλειώδης και συνάμα απλός και νηφάλιος είναι ο κόσμος της: στα μέσα του Μάρτη, ανθίζει κάθε χρόνο ένας ρυθμός φτιαγμένος από λόγια που πλέκονται στον χρόνο και στον άνεμο και ταξιδεύουν την ψυχή στα 'θέλω' και στα όνειρά της. Και αυτός δεν είναι άλλος από την ποίηση.

Μέσα στην απεραντοσύνη της, αναζητήσαμε και βρήκαμε την αγάπη. Τον έρωτα και την προσμονή. Την προσδοκία και την απογοήτευση. Τη δύναμη που αντλεί κανείς από το αυτό γενναιόδωρο συναίσθημα που μπλέκει στη γλώσσα και στο μυαλό μας.

Έτσι, είπαμε να σας χαρίσουμε ένα μικρό ταξίδι που χωρίς την ποίηση θα ήταν ανέφικτο - μια σύντομη ξενάγηση σε συναισθήματα και εικόνες που έγιναν λόγια. Κι ελπίζουμε την αγάπη να τη ζήσετε με όλη σας την ψυχή: να γεμίσετε από δαύτη και να τη μοιράσετε παντού:

Αγάπη, για τα πάντα στη ζωή. Για την ίδια τη ζωή...

Αφιερωμένο σε εσάς. Στους παντοτινούς ποιητές της ζωής μας.

Δ.Σ. Γονέων & Κηδεμόνων

2^ο Γυμνάσιο Αργυρούπολης

Το Μονόγραμμα - Οδυσσέας Ελύτης

(απόσπασμα)

Ακουστά σ' έχουν τα κύματα
Πως χαϊδεύεις, πως φιλάς
Πως λες ψιθυριστά το «τι» και το «ε»
Τριγύρω στο λαιμό στον όρμο
Πάντα εμείς το φως κι η σκιά
Πάντα εσύ τ' αστεράκι και πάντα εγώ το
σκοτεινό πλευούμενο
Πάντα εσύ το λιμάνι κι εγώ το φανάρι το
δεξιά
Το βρεμένο μουράγιο και η λάμψη επάνω
στα κουπιά
Ψηλά στο σπίτι με τις κληματίδες
Τα δετά τριαντάφυλλα, το νερό που κρυνώνει
Πάντα εσύ το πέτρινο άγαλμα και πάντα
εγώ η σκιά που μεγαλώνει
Το γερό παντζούρι εσύ, ο αέρας που το
ανοίγει εγώ
Επειδή σ' αγαπώ και σ' αγαπώ
Πάντα εσύ το νόμισμα κι εγώ η λατρεία που
το εξαργυρώνει:
Τόσο η νύχτα, τόσο η βοή στον άνεμο
Τόσο η στάλα στον αέρα, τόσο η σιγαλιά
Τριγύρω η θάλασσα η δεσποτική
Καμάρα τ' ουρανού με τ' άστρα
Τόσο η ελάχιστή σου αναπνοή
Που πια δεν έχω τίποτε άλλο
Μες στους τέσσερις τοίχους, το ταβάνι, το
πάτωμα
Να φωνάζω από σένα και να με χτυπά η
φωνή μου
Να μυρίζω από σένα και ν' αγριεύουν οι
άνθρωποι
Επειδή το αδοκίμαστο και το απ' αλλού
φερμένο
Δεν τ' αντέχουν οι άνθρωποι κι είναι νωρίς,
μ' ακούς
Είναι νωρίς ακόμη μες στον κόσμο αυτόν
αγάπη μου
Να μιλώ για σένα και για μένα.

Η Σονάτα του Σεληνόφωτος - Γιάννης Ρίτσος

Θα καθίσουμε λίγο στο πεζούλι, πάνω στο
ύψωμα,
κι όπως θα μας φυσάει ο ανοιξιάτικος αέρας
μπορεί να φαντάζουμε κιόλας πως θα
πετάξουμε,
γιατί, πολλές φορές, και τώρα ακόμη,
ακούω το θόρυβο του φουστανιού μου,
σαν το θόρυβο δυο δυνατών φτερών που
ανοιγοκλείουν,
κι όταν κλείνεσαι μέσα σ' αυτόν τον ήχο του
πετάγματος
νιώθεις κρουστό το λαιμό σου, τα πλευρά
σου, τη σάρκα σου,
κι έτσι σφιγμένος μες στους μυώνες του
γαλάζιου αγέρα,
μέσα στα ρωμαλέα νεύρα του ύψους,
δεν έχει σημασία αν φεύγεις ή αν γυρίζεις
ούτε έχει σημασία που άσπρισαν τα μαλλιά
μου,
(δεν είναι τούτο η λύπη μου – η λύπη μου
είναι που δεν ασπρίζει κ' η καρδιά μου).
Άφησε με να 'ρθω μαζί σου.
Το ξέρω πως καθένας μοναχός πορεύεται
στον έρωτα,
μοναχός στη δόξα και στο θάνατο.
Το ξέρω. Το δοκίμασα. Δεν ωφελεί.
Άφησε με να 'ρθω μαζί σου.

Κωνσταντίνος Καβάφης - Η Πόλις

Η πόλις θα σε ακολουθεί.
Στους δρόμους θα γυρνάς τους ίδιους...
Δεν έχει πλοίο για σε δεν έχει οδό.
Έτσι που τη ζωή σου ρήμαξες εδώ,
σ' όλη τη γη τη ρήμαξες.

Κωνσταντίνος Καβάφης – Επέστρεφε

Επέστρεφε συχνά και παίρνε με,
αγαπημένη αίσθησις επέστρεφε και παίρνε
με—
όταν ξυπνά του σώματος η μνήμη,
κ' επιθυμία παληά ξαναπερνά στο αίμα·
όταν τα χείλη και το δέρμα ενθυμούνται,
κ' αισθάνονται τα χέρια σαν ν' αγγίζουν
πάλι.
Επέστρεφε συχνά και παίρνε με την νύχτα,
όταν τα χείλη και το δέρμα ενθυμούνται...

Φυγή - Γιώργος Σεφέρης

Δέν ήταν άλλη ή αγάπη μας
έφευγε ξαναγύριζε και μᾶς ἔφερνε
ἕνα χαμηλωμένο βλέφαρο πολύ μακρινὸ
ἕνα χαμόγελο μαρμαρωμένο, χαμένο
μέσα στὸ πρωινὸ χορτάρι
ἕνα παράξενο κοχύλι ποὺ δοκίμαζε
νὰ τὸ ἐξηγήσει ἐπίμονα ἢ ψυχὴ μας.
Ἡ αγάπη μας δὲν ἦταν ἄλλη ψηλαφοῦσε
σιγὰ μέσα στὰ πράγματα ποὺ μᾶς
τριγύριζαν
νὰ ἐξηγήσει γιατί δὲ θέλουμε νὰ πεθάνουμε
μὲ τόσο πάθος.
Κι ἂν κρατηθήκαμε ἀπὸ λαγόνια κι ἂν
ἀγκαλιάσαμε
μ' ὅλη τὴ δύναμή μας ἄλλους αὐχένες
κι ἂν σμίξαμε τὴν ἀνάσα μας μὲ τὴν ἀνάσα
ἐκείνου τοῦ ἀνθρώπου
κι ἂν κλείσαμε τὰ μάτια μας, δὲν ἦταν ἄλλη
μονάχα αὐτὸς ὁ βαθύτερος καημὸς νὰ
κρατηθοῦμε
μέσα στὴ φυγή.

Αγάπη - Κώστας Καρυωτάκης

Κι ἤμουν στο σκοτάδι. Κι ἤμουν το σκοτάδι.
Και με εἶδε μια αχτίδα
Δροσοῦλα το ἱλαρὸ το πρόσωπό της
κι ἐγὼ ἤμουν το κατάξερο ασφοδίλι.
Πὼς μ' ἔσεισε το ξύπνημα μιας νιότης,
πὼς εγελάσαν τα πικρά μου χείλη!
Σάμπως τα μάτια της να μου εἶπαν ὅτι
δεν εἶμαι πλέον ο ναυαγὸς κι ο μόνος,
κι ἐλύγισα σαν ἀπὸ τρυφερότη,
ἐγὼ που μ' εἶχε πέτρα κάνει ο πόνος.

Όνειρο – Μαρία Πολυδούρη

Άνθη μάζευα για σένα
στο βουνό που τριγυρνούσα.
Χίλια αγκάθια το καθένα
κι όπως τα 'σφιγγα πονούσα.
Να περάσεις καρτερούσα
στο βοριά τον παγωμένο
και το δώρο μου κρατούσα
με λαχτάρα φυλαγμένο
στη θερμή την αγκαλιά μου.
Όλο κοιτάζα στα μάκρη.
Η λαχτάρα στην καρδιά μου
και στα μάτια μου το δάκρυ.
Μεσ' στον πόθο μου δεν είδα
μαύρη η Νύχτα να σιμώνει
κ' έκλαψα χωρίς ελπίδα
που δε στα 'χα φέρει μόνη.

Νίκος Γκάτσος - Άμοργός (απόσπασμα)

Πόσο πολύ σε αγάπησα εγώ μονάχα τὸ ξέρω
Ἐγὼ πὸν κάποτε σ' ἄγγιξα μὲ τὰ μάτια τῆς
πούλιας
Καὶ μὲ τὴ χαίτη τοῦ φεγγαριοῦ σ' ἀγκάλιασα
καὶ χορέψαμε μὲς στοὺς καλοκαιριάτικους
κάμπους
Πάνω στὴ θερισμένη καλαμιὰ καὶ φάγαμε
μαζὶ τὸ κομένο τριφύλλι
Μαύρη μεγάλη θάλασσα μὲ τόσα βότσαλα
τριγύρω στὸ λαϊμὸ τόσα χρωματιστὰ
πετράδια στὰ μαλλιὰ σου.

Ερωτικό Κάλεσμα - Μενέλαος Λουντέμης

Ἐλα κοντά μου. Δεν εἶμαι ἡ φωτιά.
Τις φωτιές τις σβήνουν τα ποτάμια.
Τις πνίγουν οι νεροποντές.
Τις κυνηγούν οι βοριάδες.
Δεν εἶμαι ἡ φωτιά.
Ἐλα κοντά μου. Δεν εἶμαι οὔτε ο ἄνεμος.
Τους ανέμους τους κόβουν τα βουνά.
Τους βουβαίνουν τα λιοπύρια.
Τους σαρώνουν οι κατακλυσμοί.
Δεν εἶμαι ο ἄνεμος.
Ἐλα κοντά μου. Δεν εἶμαι οὔτε ο ωκεανός.
Τους ωκεανούς τους δαμάζουν οι Τρίτωνες.
Τους ημερεύουν οι ζέφυροι.
Τους μαγεύουν οι σειρήνες. Ὄχι.
Δεν εἶμαι ὁ ωκεανός.
Ἐλα κοντά μου. Δεν εἶμαι οὔτε λιμάνι.
Δε σου τάζω την απανεμιά.
Οὔτε τις γλυκές ἰσημερίες,
καὶ τις αλκυονίδες ζεστασιές.
Δεν εἶμαι λιμάνι.
Εγώ... Δεν εἶμαι...
Παρά ἓνας κουρασμένος στρατολάτης.
Ἐνας αποσταμένος περπατητής...
Που ἀκούμπησε στη ρίζα μίας ελιάς
για ν' ἀκούσει το τραγούδι των γρύλων.
Και αν θέλεις...
Ἐλα να τ' ἀκούσουμε μαζί.

Το Σκάκι - Μανόλης Αναγνωστάκης

“Έλα νὰ παίξουμε...
Θὰ σοῦ χαρίσω τὴ βασίλισσά μου
Ήταν γιὰ μένα μιὰ φορὰ ἡ ἀγαπημένη
Τώρα δὲν ἔχω πιά ἀγαπημένη
Θὰ σοῦ χαρίσω τοὺς πύργους μου
Τώρα πιά δὲν πυροβολῶ τοὺς φίλους μου
“Έχουν πεθάνει ἀπὸ καιρὸ
πρὶν ἀπὸ μένα
“Όλα, ὅλα καὶ τ’ ἄλογά μου θὰ στὰ δώσω
“Όλα, ὅλα καὶ τ’ ἄλογά μου θὰ στὰ δώσω
Μονάχα ἐτοῦτο τὸν τρελό μου θὰ κρατήσω
πού ξέρει μόνο σ’ ἓνα χρώμα νὰ πηγαίνει
δρασκελώντας τὴν μίαν ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη
γελώντας μπρὸς στὶς τόσες πανοπλίες σου
μπαίνοντας μέσα στὶς γραμμές σου ξαφνικὰ
ἀναστατώνοντας τὶς στέρεες παρατάξεις
“Έλα νὰ παίξουμε...
Ὁ βασιλιάς αὐτὸς δὲν ἦτανε ποτὲ δικός μου
Κι ὕστερα τόσοι στρατιῶτες τί τοὺς θέλω!
Τραβᾶνε μπρὸς σκυφτοὶ δίχως κᾶν ὄνειρα
“Όλα, ὅλα, καὶ τ’ ἄλογά μου θὰ στὰ δώσω
“Όλα, ὅλα, καὶ τ’ ἄλογά μου θὰ στὰ δώσω
Μονάχα ἐτοῦτο τὸν τρελό μου θὰ κρατήσω
πού ξέρει μόνο σ’ ἓνα χρώμα νὰ πηγαίνει
δρασκελώντας τὴν μίαν ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη
γελώντας μπρὸς στὶς τόσες πανοπλίες σου
μπαίνοντας μέσα στὶς γραμμές σου ξαφνικὰ
ἀναστατώνοντας τὶς στέρεες παρατάξεις
“Έλα νὰ παίξουμε...
Κι αὐτὴ δὲν ἔχει τέλος ἢ παρτίδα...

Προσανατολισμοί - Οδυσσέας Ελύτης (ἀπόσπασμα)

Πρὶν ἀπ’ τα μάτια μου ἦσουν φως
Πρὶν ἀπ’ τὸν ἔρωτα ἔρωτας
Κι ὅταν σε πήρε το φιλί
Γυναίκα.

Πολύ πριν σε συναντήσω - Τάσος Λειβαδίτης

Πολύ πριν σε συναντήσω, ἐγὼ σε περίμενα.
Πάντοτε σε περίμενα.
Σαν ἡμώνα παιδί και μ’ ἔβλεπε λυπημένο ἡ
μητέρα,
ἔσκυβε και με ρωτούσε, «Τι ἔχεις ἀγόρι;»
Εγὼ δεν μίλαγα, μονάχα ἔβλεπα πίσω ἀπ’
τον ὦμο της
ἓναν κόσμο ἀδειο ἀπὸ ἴσνενα.
Κι ὅταν ἔπαιρνα το παιδικὸ κοντύλι,
ἦταν για να μάθω να σου γράφω τραγούδια,
ὅταν κοίταγα στο τζάμι τη βροχή,
ἦταν που αργούσες ἀκόμα,
κι ὅταν χτύπαγε ἡ πόρτα μου και ἀνοιγα,
δεν ἦταν κανεὶς, κάπου ὅμως μες στον
κόσμο
ἦταν ἡ καρδιά σου που χτυπούσε.
Ἔτσι ἔζησα πάντοτε.
Κι ὅταν βρεθήκαμε για πρώτη φορὰ
-Θυμάσαι;-
Μου ἀπλωσες τα χέρια τόσο τρυφερά
σαν να με γνώριζες χρόνια.
Μα και βέβαια με γνώριζες.
Γιατί πολύ πριν μεις μες στη ζωή μου
εἶχες ζήσει μες στα ὄνειρά μου Ἀγαπημένη
μου!
Στην πιο μικρὴ στιγμή μαζί σου, ἔζησα ὅλη
τη ζωή!

Σε Περιμένω Παντού – Τάσος Λειβαδείτης

Την αγάπη μας αύριο θα τη διαβάζουν
τα παιδιά στα σχολικά βιβλία,
πλάι στα ονόματα των άστρων
και τα καθήκοντα των συντρόφων.
Αν μου χάριζαν όλη την αιωνιότητα χωρίς
εσένα
θα προτιμούσα μια μικρή στιγμή πλάι σου.
Θα θυμάμαι πάντα τα μάτια σου, φλογερά
και μεγάλα
σα δυο νύχτες έρωτα μες στον εμφύλιο
πόλεμο.
Α! ναι, ξέχασα να σου πω,
πως τα στάχια είναι χρυσά κι απέραντα
Γιατί σ' αγαπώ

Η Θάλασσα – Ντίνος Χριστιανόπουλος

Ή θάλασσα είναι σαν τον έρωτα:
μπαίνεις και δέν ξέρεις αν θα βγεις.
Πόσοι δέν έφαγαν τὰ νιάτα τους –
μοιραίες βουτιές, θανατερές καταδύσεις,
γράμπες, πηγάδια, βράχια άθέατα,
ρουφήχτρες, καρχαρίες, μέδουσες.
Αλίμονο αν κόψουμε τὰ μπάνια
Μόνο και μόνο γιατί πνίγηκαν πεντέξι.
Αλίμονο αν προδώσουμε τή θάλασσα
Γιατί έχει τρόπους να μας καταπίνει.
Ή θάλασσα είναι σαν τον έρωτα:
χίλιοι τή χαίρονται – ένας τήν πληρώνει.

Κική Δημουλά - Αποδημητικές Καλημέρες

Άρχισε ψύχρα.
Τò γύρισε ο καιρός σε άναχώρηση.
Ή πρώτη μέρα του Σεπτεμβρη
ξοδεύτηκε σε κάποια ύδρορροή.
Ός χθές ακόμα όλα έρχονταν.
Ζέστες, ή διάθεση για φώς,
λόγια, πουλιά,
πλαστογραφία ζωής.
Γονιμοποιούνταν κάθε βράδυ τὰ φεγγάρια,
πολλοί διάπτοντες έρωτες
ήρθαν στον κόσμο τον περασμένο μήνα.
Τώρα ή γνωστή ψύχρα
κι όλα να φεύγουν.
Ζέστες, πουλιά, ή διάθεση για φώς.
Φεύγουν τὰ πουλιά, ακολουθούν τὰ λόγια
ή μία έρήμωση τραβάει πίσω τής τήν άλλη
με λύπη αυτοδίδακτη.
Ήδη άποσυνδέθηκε τò φώς από τήν
έπανάπαυση
κι από τις καλημέρες σου.
Τὰ παράθυρα ένδίδουν.
Τò χέρι του μεταβλητου κλείνει τὰ τζάμια,
άλλοι λέν ως τήν άνοιξη,
άλλοι φοβοϋνται δια βίου.
Κι έσύ τί κάθεσαι;
Καιρός να μπεις κι έσύ στα άλλαγμένα.
Να γίνεις ότι άναρωτιόμουν πέρυσι:
«ποιός ξέρει τ' άλλο μου φθινόπωρο;».
Καιρός να γίνεις «τ' άλλο μου φθινόπωρο».
Άρχισε ψύχρα.
Ρίξε στην πλάτη σου ένα ρούχο άποδημίας.

Κική Δημουλά – Πληθυντικός Αριθμός

Ὁ ἔρωτας,
ὄνομα οὐσιαστικόν,
πολὺ οὐσιαστικόν,
ἐνικοῦ ἀριθμοῦ,
γένους οὔτε θηλυκοῦ, οὔτε ἀρσενικοῦ,
γένους ἀνυπεράσπιστου.
Πληθυντικός ἀριθμός
οἱ ἀνυπεράσπιστοι ἔρωτες.
Ὁ φόβος,
ὄνομα οὐσιαστικόν
στὴν ἀρχὴ ἐνικός ἀριθμός
καὶ μετὰ πληθυντικός
οἱ φόβοι.
Οἱ φόβοι
γιὰ ὅλα ἀπὸ δῶ καὶ πέρα.
Ἡ μνήμη,
κύριο ὄνομα τῶν θλίψεων,
ἐνικοῦ ἀριθμοῦ
μόνον ἐνικοῦ ἀριθμοῦ
καὶ ἄκλιτη.
Ἡ μνήμη, ἡ μνήμη, ἡ μνήμη.
Ἡ νύχτα,
ὄνομα οὐσιαστικόν,
Γένους θηλυκοῦ,
Ἐνικός ἀριθμός.
Πληθυντικός ἀριθμός
Οἱ νύχτες.
Οἱ νύχτες ἀπὸ δῶ καὶ πέρα.

Με κατάνυξη - Ντίνος Χριστιανόπουλος

Ἐλα νὰ ἀνταλλάξουμε κορμὶ καὶ μοναξιά.
Νὰ σοῦ δώσω ἀπόγνωση, νὰ μὴν εἶσαι ζῶο,
νὰ μοῦ δώσεις δύναμη, νὰ μὴν εἶμαι ράκος.
Νὰ σοῦ δώσω συντριβή, νὰ μὴν εἶσαι
μοῦτρο,
νὰ μοῦ δώσεις χόβολη, νὰ μὴν ξεπαγιάσω.
Κι ὕστερα νὰ πέσω μὲ κατάνυξη στὰ πόδια
σου,
γιὰ νὰ μάθεις πιά νὰ μὴν κλωτσᾷς.

Ὅταν σε περιμένω – Ντίνος Χριστιανόπουλος

Ὅταν σὲ περιμένω καὶ δὲν ἔρχεσαι,
ὁ νοῦς μου πάει στοὺς τσαλακωμένους,
σ' αὐτοὺς ποὺ ὄρες στέκονται σὲ μία οὐρά,
ἔξω ἀπὸ μία πόρτα ἢ μπροστὰ σ' ἓναν
ὑπάλληλο,
κι ἐκλιπαροῦν μὲ μία αἴτηση στὸ χέρι
γιὰ μία ὑπογραφή, γιὰ μία ψευτοσύνταξη.
Ὅταν σὲ περιμένω καὶ δὲν ἔρχεσαι,
γίνομαι ἓνα με τοὺς τσαλακωμένους.

Γράψε το δικό σου ποίημα...

...η ποίηση μοιάζει με ανεμόσκαλα που οδηγεί το συναίσθημα στο λόγο. Έχει τους δικούς της, περίεργους κανόνες. Ίσως και να μην έχει και καθόλου, αφού είσαι ελεύθερος να γράψεις αυτό που γεννιέται στην καρδιά σου.

ΜΕ ΠΟΛΥ ΑΠΛΑ ΛΟΓΙΑ:

..και με αφορμή τα ποιήματα που διάβασες νωρίτερα –ελπίζουμε να αφιέρωσες έστω και τόσο δα λίγο χρόνο να το κάνεις:

- Κλείσε για λίγο τα μάτια
- Φέρε στο νου σου κάτι ή κάποιον

πολύ αγαπημένο σου: τον αγαπημένο σου φίλο, τη μητέρα ή τον πατέρα σου, το αγόρι ή το κορίτσι σου, ακόμα και εκείνον ή εκείνη που σε πλήγωσε, ή δεν έχεις το θάρρος να εκδηλώσεις το συναίσθημά σου... το κατοικίδιό σου, μια ανάμνηση αγαπημένη... ό,τι αγγίζει περισσότερο την ψυχή σου

- Περιγράψε πώς είναι: κάνε όσο περίεργους συνδυασμούς στη γλώσσα θέλεις, κάνε τα μάτια θάλασσες, τα χέρια κλωνάρια από δέντρο, χρησιμοποίησε ελεύθερα τις μεταφορές ή παρομοιώσεις που σου έρχονται στο μυαλό και σχετίζονται με το θέμα σου

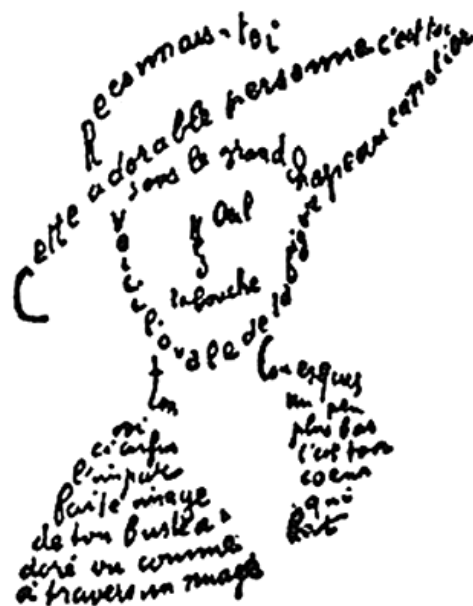
- Ή περιγράψε το συναίσθημα που σου προκαλεί. Γιατί σε κάνει να γελάς, γιατί γεμίζει τη ζωή σου με χαρά ή, αντίθετα, γιατί σε κάνει να σκοτεινιάζεις, να πονάς;

- Μη διστάσεις να πειραματιστείς με σημεία στίξεως, ομοιοκαταληξίες, παιχνίδια με τις λέξεις, συνώνυμα, μεταφορές, παρομοιώσεις, εναλλαγή των χρόνων. Ζωντάνεψε με τον τρόπο, τον μοναδικά δικό σου, το θέμα σου, με όποια χρώματα θέλεις, με όποιον τρόπο νιώθεις. Άσε τη φαντασία σου ελεύθερη και θα την

ακολουθήσει και το χέρι σου πάνω στον πληκτρολόγιο ή το χαρτί.

- Εμπιστεύσου τον εαυτό σου, το συναίσθημά σου, μη φοβηθείς να ακροβατήσεις στο λόγο και στο συναίσθημα.

Ο Γκιγιώμ Απολλιναίρ, ας πούμε, γάλλος ποιητής και συγγραφέας, έγραψε ποιήματα με τον πιο περίεργο τρόπο: τα γράμματά του ήταν τοποθετημένα με τέτοιο τρόπο ώστε να δημιουργούν μια οπτική εικόνα. Εδώ απουσίαζαν τα σημεία στίξης και έμφαση δινόταν στην ελευθερία ως προς τη διάταξη των λέξεων. Η εικόνα ήταν εκείνη που απέδιδε το νόημα του ποιήματος –δες:

- Εάν θέλεις ζήτησε τη βοήθεια των καθηγητών ή των γονιών σου και αναζήτησε περισσότερα ποιήματα για μελέτη, ανάλυση ή απλώς, ανάγνωση! Και εάν θέλεις, επίσης, μπορείς να μας στείλεις το ποίημά σου στο parents2gymnasio.arg@gmail.com μέχρι τις **15 Απριλίου 2022** έτσι ώστε μετά να φτιάξουμε μια μικρή ποιητική συλλογή από τους μαθητές του Σχολείου μας, εάν, βεβαίως, υπάρξει συμμετοχή

Σε ευχαριστούμε πολύ που μας συνόδευσες στο σύντομο αυτό ταξίδι στον κόσμο της Ποίησης!

Δ.Σ. Γονέων και Κηδεμόνων
2^{ου} Γυμνασίου Αργυρούπολης

Μάρτιος 2022

